

NOTETES AL MARGE

Estimo la Porxada perquè vaig néixer a la seva ombra, i estimo la Carretera perquè bressolà la meva infància i ha alegrat la meva joventut.

~ La nostra carretera hauríeu de veure-la el matí del divendres sant, el dia de l'Ascensió i la tarda de Corpus. I tots els dies de festa cap al tard i els dematins assolats dels diumenges de l'hivern.

~ Per l'octubre es celebrarà el 50 aniversari de l'invent de la llum elèctrica pel sistema d'incandescència. Lloem, nosaltres també aquesta meravella de l'intel·ligència humana, que ha canviat el món i ha transformat la nostra carretera i l'ha embellida. Lloem-la pel desig de que cada dia es fassi més claror en les intel·ligències.

~ Abans, uns carros grossos, carregats d'hortalisses, feien el camí de Vic, i uns altres, més grossos, carregats d'aram, feien el mateix camí i s'encallaven. Aquells carros feien nit a Cal Ros o a Cal Gall. Ara, no; ara no passen aquells carros, ni hi ha l'hostal de Cal Ros ni el de Cal Gall, i són morts els vells matelots: el Ventura i el Nón.

Ara només passen autos, autos, molts autos...

I hi han molts bars, molts bars, potser masses bars...

~ El «gall» de la carretera d'abans era el majoral de la diligència; ara, és el qui mena camió. Però un dia els amos de la nostra carretera foren els barbers. Era pel 1909. Per a anar de camí, hom necessitava un *pase* avalat amb el segell de la «Sociedad de Obreros barberos y peluqueros de Granollers».

~ La Carretera suggereix la idea del més enllà; desperta neguits; desvetlla inquietuds; és lloada pels bohemis; és com

un ideal de llibertat... I tan conservadora com és!... La Carretera és el camí dels que saben que *piano piano* aniran *lontano*.

Cap home assenyat no va per les dreces, ni cap home bo no va per camins de giragonsa.

~ La son ha ben desaparegut de la carretera, i la quietud també, i la calma...

~ Carretera amunt, camí de Cerdanya, un migdia de juliol, el silenci és absolut i no es veu ningú. Sembla que el món sigui deshabitat. Però de sobte en un revolt oïm cridòria de mainada. «Es viu! Es viu!...» Davant d'una casa de peons solitària, perduda en la muntanya, hi ha dotzenes de vailets que criden i saltironen celebrant el naixement d'un infant... Mai no hem pogut comprendre d'on sortia tota aquella mainada.

~ La neu ha tancat la muntanya. Fa quatre dies que no ve el correu. — I els Reis, doncs, que no vindran?... — pregunta el petit.

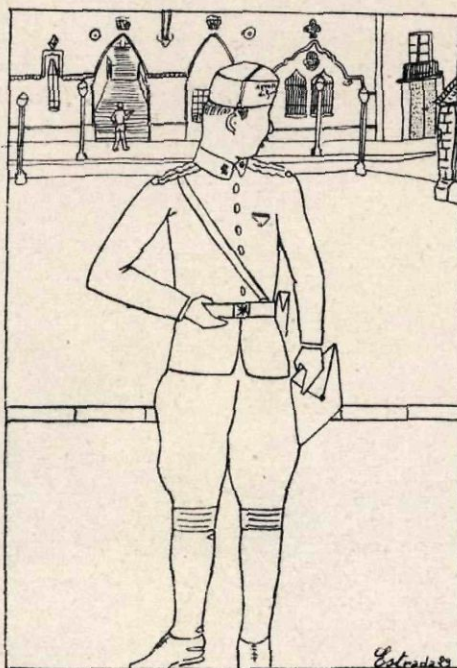
Cap al tard, la pesanta diligència avança ja carretera enllà. Passa pel mig d'una trinxera de neu, però passa. Els

homes que han palejat la neu, cobren la soldada i se'n van a la llar.

Els Reis ja podran passar!...

~ Sota el pont de la carretera ha nascut un infant. Allí prop mateix hi ha l'hospital, i les monges van en socors de la mare i el fill. És l'hivern. I el germanet del nou nat no vol que se l'emportin de sota el pont perquè, pobrissó!, tindria massa fred.

~ Amb la carretera moderna ha desaparegut una comissió del nostre Ajuntament: la «comissió de les passeres».

A Granollers tenim «botones»; un «botones» municipal molt eixerit, al qui ha fet aquest retrat un seu amic de la seva mateixa quinta

J. Grau i Puig

Metge

Successor del Doctor Coma i Roca

Consultori:

Carrer de Prim, 36

(Casa Ganduixer)

Hores de visita:

Matí, de 12 a 1

Tarda, de 7 a 9